

XX Certamen Literari de Sant Jordi Vila d'Agramunt

Per J. Puig

Fa vint anys que una colla de joves de la vila, aixoplugats sota l'organització de "La Senyera", van tenir la pensada d'endegar un certamen literari per tal d'estimular l'ús del català. Llavors el dictador ja havia mort, però la nostra llengua encara no s'ensenyava a les escoles d'una manera oficial: es començava a introduir en l'ensenyança com una assignatura voluntària, per part de l'alumnat, i voluntarista, per part dels ensenyants.

Després vingueren els primers ajuntaments democràtics, cosa que en el nostre cas suposà que el consistori assumís l'organització (compartida amb SIÓ) i el finançament d'aquest certamen literari.

Ara ja es pot dir que allò que començà com un esclat juvenil ha agafat caràcter de propietat al nostre poble. Ja hi ha hagut tota una generació d'agramuntins que ha participat al certamen; són ben pocs els que podríem trobar de trenta-cinc anys en avall que no hi hagin participat en alguna ocasió.

La Conselleria de Cultura de l'Ajuntament, donat que enguany era la vintena convocatòria, va voler preparar el certamen amb un xic més d'atenció i esforç. Per això es van refer alguns punts de les bases de l'any anterior: s'augmentà la dotació dels premis; es reintroduí la possibilitat que hi concursessin els majors de divuit anys; s'optà perquè els petits sols concursessin en prosa; etc.

Aquesta darrera mesura, però, sembla que no va ser gaire ben

Programa de mà del vintè Certamen Literari.

acceptada, ja que alguns mestres opinaren que als més menuts els va més la poesia que la prosa; de manera que és molt possible que el pròxim any es reconsideri aquest aspecte. De fet, si algun pacient lector consulta la nostra revista en els seus darrers vint anys, podrà refer a bastament la història del "Certamen literari de Sant Jordi", cosa que li farà veure que les bases s'han anat alterant repetides vegades amb el temps. També aquest any es va recu-

perar el lliurament de lots de llibres en català als guardonats (amb la clara intenció d'estimular-los en la lectura), en comptes del que es venia fent darrerament de l'entrega d'un val per una quantitat de diners determinada, cosa que havia empès a una certa picaresca.

L'acte d'entrega dels premis es va fer a la sala del Casal el mateix dia de Sant Jordi, al qual va assistir una bona part dels escolars de la vila, cosa que va permetre que poguessin aplaudir els seus companys guardonats. L'acte, presidit per la Consellera de Cultura, Maite Freixes, després de les presentacions i discursos de rigor, va cloure amb l'actuació d'un grup de titelles que, per l'atenció que hi posaren, sembla que va ser del gust del públic.

Participants

	PROSA	POESIA
1r de primària	14	-
2n de primària	27	-
3r de primària	39	-
4t de primària	26	-
5è de primària	7	30
6è de primària	10	31
1r d'ESO	3	14
8è d'EGB	12	30
3r d'ESO	24	25
4t d'ESO	9	13
3r de BUP	4	7
COU	2	3
Majors de 18 anys	-	2
TOTAL	177	155

VEREDICTE

POESIA

El jurat de poesia compost per Maite Freixes, Pere Mora, Montse Ortiz, Josep Rovira, Núria Sorribes i Joan Puig (com a secretari), després d'haver llegit la totalitat de les 155 composicions poètiques que concorrien en la present convocatòria, i de deliberar i votar entorn de les mateixes, ha tingut a bé concedir els següents premis:

5è curs de Primària (10 anys):

El riu, de Montse Canes i Niubó

6è curs de Primària (11 anys):

La formiga, d'Eloi Ollero i Limas

1r curs d'ESO (12 anys):

El rossinyol, de Thais Carrion i Gilabert

8è curs d'EGB (13 anys):

Un somriure, de Núria Regué i Carrera

3r curs d'ESO (14 anys):

Un proscrit del meu amor, d'Amanda Cardona i Alcaide

4t curs d'ESO (15 anys):

Un món de foscor, de Sònia Gili i Bonet

3r de BUP (16 anys):

Soledat, d'Anna Bernaus i Darbra

COU (17 anys):

Senectut i adéu, d'Anna Vallecillos i Esteban

Majors de 18 anys:

Etern, de Víctor Giménez i Pons

Agramunt, 11 d'abril de 1997

PROSA

El jurat de prosa compost per Antoni Ponsa, Ramon Bernaus, Núria Ariño, Carme D. Villegas, Josefina Viles i Joan Pijuan (com a secretari), després d'haver llegit les 177 composicions de prosa que concorrien en la present convocatòria, i de deliberar i votar entorn de les mateixes, ha tingut a bé concedir els següents premis:

1r curs de Primària (6 anys):

La banda, de Magi Josa i Domingo

2n curs de Primària (7 anys):

La capsa de música, de Josep Ramon Mateu i Pla
accèssit: *Els instruments de música*, de Judith Domingo i Banquerí

3r curs de Primària (8 anys):

Cap problema, d'Eduard Berenguer i Domingo
accèssit: *El riu Sió*, de Mireia Puig i Sellart

4t curs de Primària (9 anys):

L'estoig, de Joana Bernaus i Clavera
accèssit: *El meu gos*, de Judit Puigpinós i Roig

5è curs de Primària (10 anys):

Quan sigui gran voldria ser..., de Jordi Guixé i Torres

6è curs de Primària (11 anys):

El diari de l'àvia, de Sílvia Vall

1r curs d'ESO (12 anys):

...I em pregunto: Què és l'amistat?, de Rosa M. Llorens i Domingo

8è curs d'EGB (13 anys):

Records d'un temps, de Meritxell Bernaus i Marsà

3r curs d'ESO (14 anys):

La roda de les estacions, d'Alba Huguet i Giné
accèssit: *Hivern irlandès*, d'Olga Pla i Serra
accèssit: *Carta al cel*, de Rosa Torres i Freixes

4t curs d'ESO (15 anys):

Records, d'Esther Garcia i Omedes

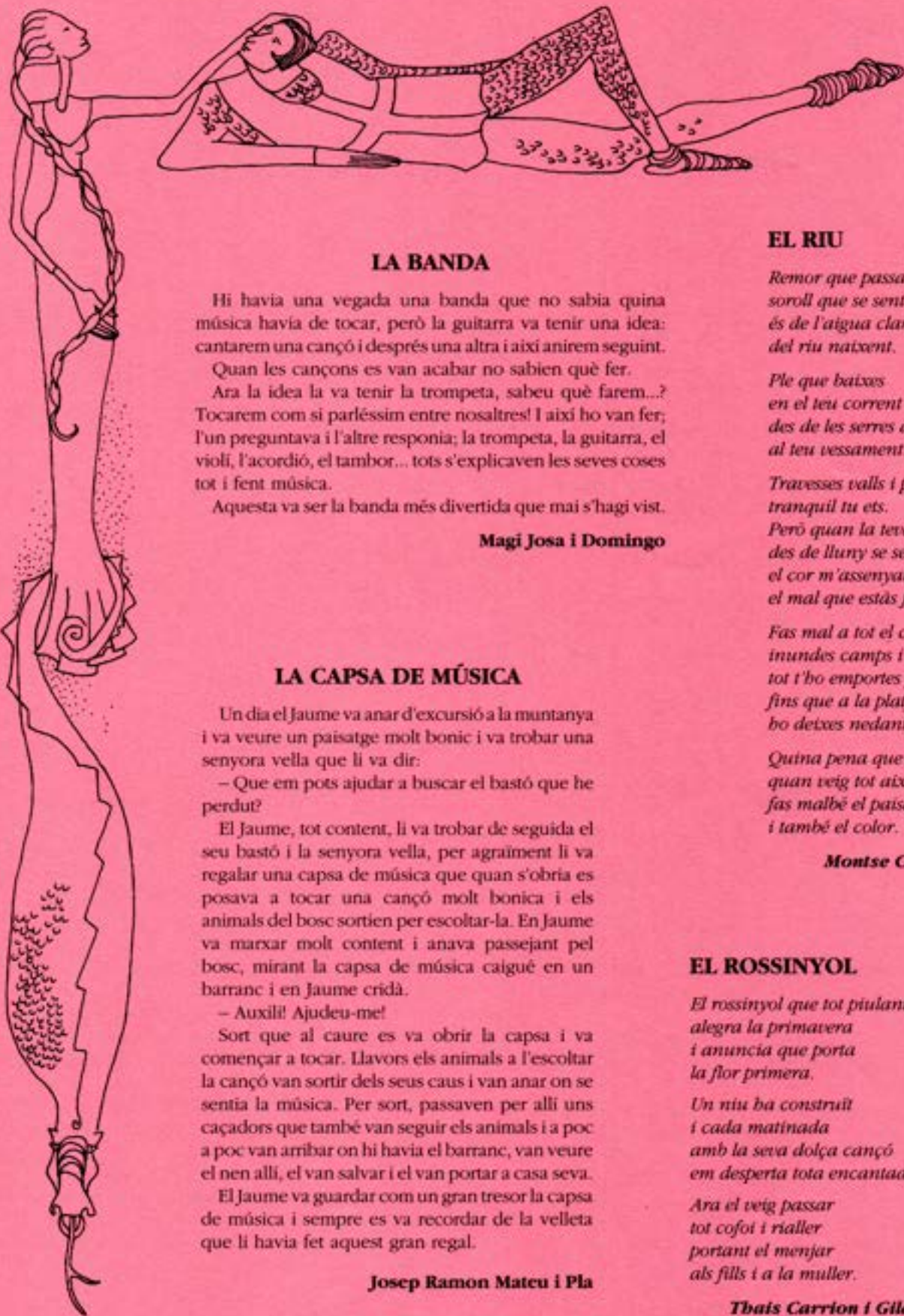
3r de BUP (16 anys):

Adéu, d'Ester Cabrol i Puig

COU (17 anys):

I de sobte..., d'Eleonor Solé i Castellà

Agramunt, 17 d'abril de 1997

LA BANDA

Hi havia una vegada una banda que no sabia quina música havia de tocar, però la guitarra va tenir una idea: cantarem una cançó i després una altra i així anirem seguint.

Quan les cançons es van acabar no sabien què fer.

Ara la idea la va tenir la trompeta, sabeu què farem...? Tocarem com si parléssim entre nosaltres! I així ho van fer; l'un preguntava i l'altre responia; la trompeta, la guitarra, el violí, l'acordió, el tambor... tots s'explicaven les seves coses tot i fent música.

Aquesta va ser la banda més divertida que mai s'hagi vist.

Magi Josa i Domingo

LA CAPSA DE MÚSICA

Un dia el Jaume va anar d'excursió a la muntanya i va veure un paisatge molt bonic i va trobar una senyora vella que li va dir:

– Que em pots ajudar a buscar el bastó que he perdut?

El Jaume, tot content, li va trobar de seguida el seu bastó i la senyora vella, per agraïment li va regalar una capsa de música que quan s'obria es posava a tocar una cançó molt bonica i els animals del bosc sortien per escoltar-la. En Jaume va marxar molt content i anava passejant pel bosc, mirant la capsa de música calgué en un barranc i en Jaume cridà.

– Auxili! Ajudeu-me!

Sort que al caure es va obrir la capsa i va començar a tocar. Llavors els animals a l'escoltar la cançó van sortir dels seus caus i van anar on se sentia la música. Per sort, passaven per allí uns caçadors que també van seguir els animals i a poc a poc van arribar on hi havia el barranc, van veure el nen allí, el van salvar i el van portar a casa seva.

El Jaume va guardar com un gran tresor la capsa de música i sempre es va recordar de la velleta que li havia fet aquest gran regal.

Josep Ramon Mateu i Pla

EL RIU

*Remor que passa
soroll que se sent
és de l'aigua clara
del riu naixent.*

*Ple que baixes
en el teu corrent
des de les serres altes
al teu vessament.*

*Travesses valls i planes,
tranquil tu ets.*

*Però quan la teva remor
des de lluny se sent,
el cor m'assenyala
el mal que estàs fent.*

*Fas mal a tot el conreu
inundes camps i cases
tot t'ho emportes pel davant
fins que a la platja
ho deixes nedant.*

*Quina pena que sento
quan veig tot això;
fas malbé el paisatge
i també el color.*

Montse Canes i Niubó

EL ROSSINYOL

*El rossinyol que tot piulant arriba
alegra la primavera
i anuncia que porta
la flor primera.*

*Un niu ha construït
i cada matinada
amb la seva dolça cançó
em desperta tota encantada.*

*Ara el veig passar
tot cofoi i rialler
portant el menjar
als fills i a la muller.*

Tbaïs Carrion i Gilabert

UN SOMRIURE

*Un somriure no costa gens
i dona felicitat als presents.*

*Un somriure val per a tot
i ni tan sols consta d'un mot.*

*Un somriure fa rics els qui el reben
sense empobrir aquells qui el donen.*

*Ningú no és prou ric per no necessitar-lo
i ningú no és prou pobre per no donar-lo.*

*Un somriure només dura un instant,
però el seu record pot ser penetrant.*

*Un somriure porta pau davant l'adversitat
i és prova innegable d'amistat.*

*Un somriure dona repòs al més cansat
i coratge al més desenganyat.*

*Ningú no és prou ric per no necessitar-lo
i ningú no és prou pobre per no donar-lo.*

Núria Regué i Carrera

L'ESTOIG

Hi havia una vegada un estoig que estava molt avorrit, perquè aquell nen era molt desordenat, a vegades se'l deixava a casa i no feia mai punta als colors...

L'estoig se'n va anar a la cartera d'un altre nen que era molt treballador i el feia servir sempre.

Un dia el nen es va posar malalt i no podia anar al col·legi i l'estoig es va tornar a avorrir. Va marcar de casa i es va perdre.

Quan el nen va estar bo, va anar a preparar la cartera i quan va veure que l'estoig no hi era es va posar molt trist.

Cada tarda el buscava pels carrers i per casa, però no el trobava. La seva mare li va comprar un estoig nou, però a ell no li agradava; volia trobar el seu.

El nen es va posar molt content quan un dia el va trobar entremig de la gespa, quan jugava amb la seva germaneta al jardí de casa seva.

Des de llavors el nen feia servir l'estoig procurant no fer-lo malbé, perquè no es volia separar d'ell.

Joana Bernaus i Clavera

CAP PROBLEMA

A nosaltres als nens, les coses que els grans diuen que els costa molt solucionar, no ens interessen massa. Quan som petits ens barallem sovint, ens enfadem, protestem bastant, a vegades ens costa creure als mestres o als pares, però per art de màgia tornem a ser amics i ens passen tots els mals.

Tot seguit som feliços canviant cromos, menjant xuxeries, jugant a pilota, mirant dibuixos animats, parlant amb els pares i amb els amics. És a dir: No tenim els problemes de la gent gran. Tal com deia un programa de TV3 "CAP PROBLEMA" i a mi m'agradava molt, sempre el mirava...

Però ben mirat, ara mateix ja en tinc un de problema el de pensar que em faré gran perquè els dies passen molt de pressa.

Per tot això amics meus, voldria no créixer mai i ser sempre un nen, però com això no pot ser aprofitaré el temps que queda per jugar molt i quan sigui gran ja solventaré els problemes.

Eduard Berenguer i Domingo

LA FORMIGA

*Al carrer jugant estava
quan vaig veure una formiga passar
carregada amb un gran tros de pa.*

*Per curiositat la vaig seguir
poc a poc i fent camí
fins a l'entrada del seu niu.*

*Amb tolerància i agudesa
la petita formigueta
el seu petit gran botí
va fer entrar tota soleta.*

*Amb silenci ho vaig mirar
i pensant vaig comprendre
quanta feina pot fer
una petita personeta.*

Eloi Ollero i Limas

QUAN SIGUI GRAN VOLDRIA SER...

Quan sigui gran voldria ser músic, tocar amb un grup de jazz, perquè hi surten saxos, trompetes, una bateria i algun clarinet.

El clarinet és l'instrument que toco jo, li van posar aquest nom perquè quan el toques l'aire surt clar i net.

A mi m'agrada molt tocar amb un grup de jazz. L'ofici de músic és molt bonic perquè gaudeixes de l'art i la bellesa de les notes musicals i pots voltar molt món.

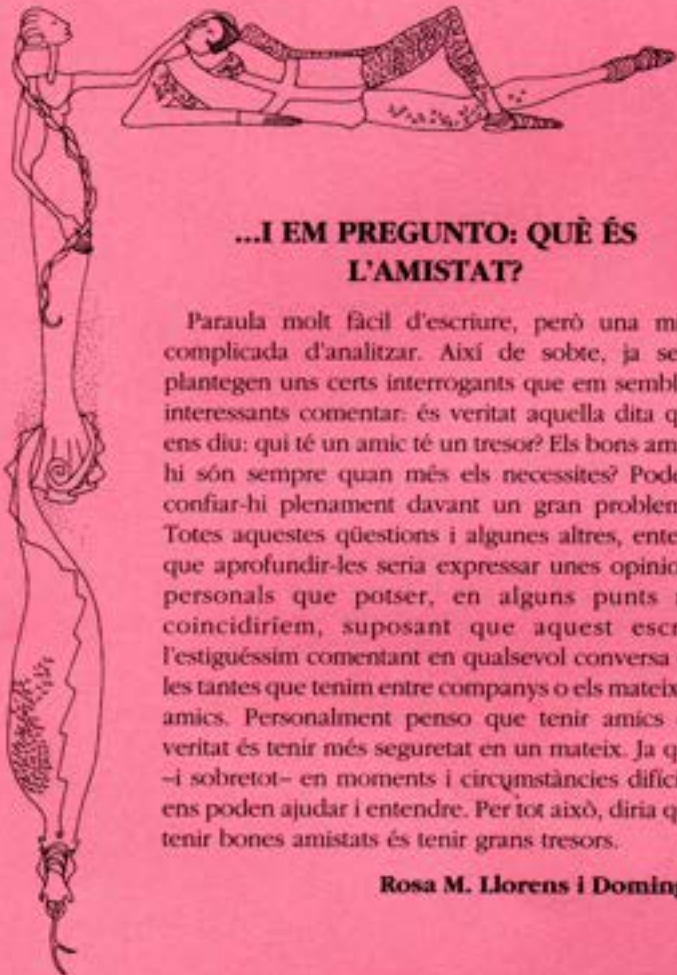
Si ets un músic de debò el so no t'és indiferent.

Un bon so et produeix alegria, empena, relaxament, pau, harmonia i amor.

Un mal so et produeix esgarrifança, por, nerviosisme, agror...

Un no fa de músic; és músic tota la seva vida...!

Jordi Guixé i Torres

...I EM PREGUNTO: QUÈ ÉS L'AMISTAT?

Paraula molt fàcil d'escriure, però una mica complicada d'analitzar. Així de sobte, ja se'm plantegen uns certs interrogants que em semblen interessants comentar: és veritat aquella dita que ens diu: qui té un amic té un tresor? Els bons amics hi són sempre quan més els necessites? Podem confiar-hi plenament davant un gran problema? Totes aquestes qüestions i algunes altres, entenc que aprofundir-les seria expressar unes opinions personals que potser, en alguns punts no coincidiríem, suposant que aquest escrit, l'estiguéssim comentant en qualsevol conversa de les tantes que tenim entre companys o els mateixos amics. Personalment penso que tenir amics de veritat és tenir més seguretat en un mateix. Ja que -i sobretot- en moments i circumstàncies difícils, ens poden ajudar i entendre. Per tot això, diria que tenir bones amistats és tenir grans tresors.

Rosa M. Llorens i Domingo

UN PROSCRIT DEL MEU AMOR

*Avui he tornat a fugir.
M'he tornat a endinsar en la meua foscor,
en el meu somni.
I l'he sentit.
He escoltat com la seva veu em cridava enmig del no-res,
i com les seves mans desitjaven el meu cos.
I m'ha agradat, saps?
Però la meua tímidesa no m'ha deixat atansar-me,
com si una força sostingués el meu cos,
i m'obligués a quedar-me en aquella penombra.
He volgut parlar amb ell, sí.
Però cridava el seu nom i ell no em sentia.
He acceptat la tenebra com un record del teu amor,
com un regal...
I he plorat, saps?
Dels meus ulls ha caigut una llàgrima,
una llàgrima que a poc a poc relliscava per la meua cara
i en arribar a la meua boca...
he despertat.*

Amanda Cardona i Alcaide

UN MÓN DE FOSCOR

*Només per uns instants
voldria tornar a observar
els colors i les imatges
d'aquest món per mi tan llunyà.*

*Veig el que molts no veuen
amb una bena als ulls
i em guio per les paraules
que provenen de molt lluny.*

*Però quan penso que estic sola
compartint tanta foscor
d'aquests ulls que em són estèrils
me'n brolla com un sortidor
tota la tristesa que duc a l'interior.*

*I és ara quan dono tanta importància
al més simple dels colors,
ara que no els puc veure
ara que no recordo com són.*

*Només per uns instants voldria tornar entrera
per poder observar tan sols com surt el sol.*

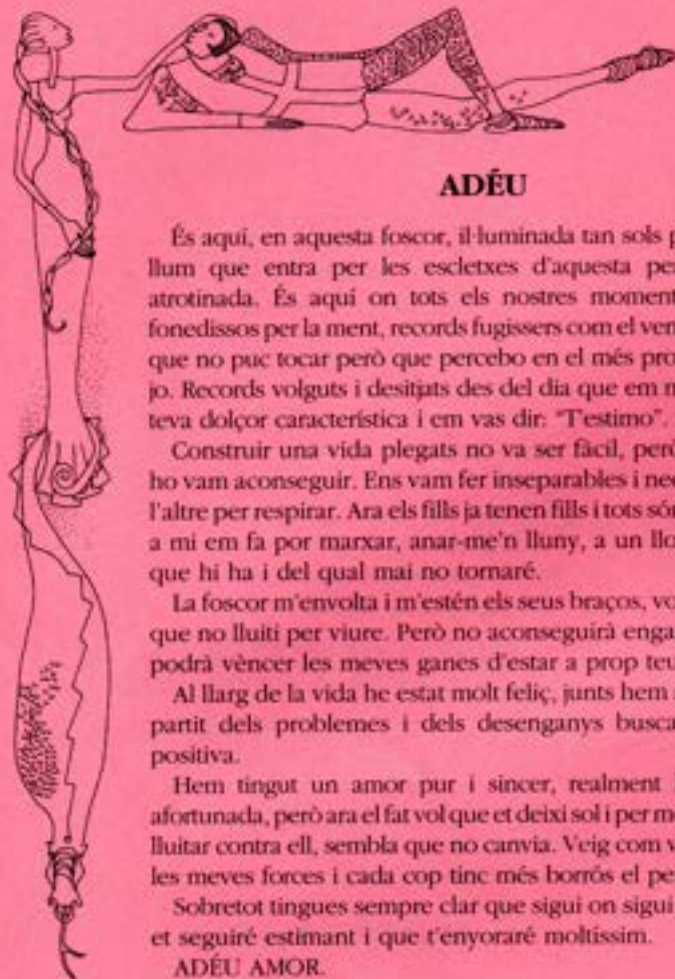
Sònia Gill i Bonet

EL DIARI DE L'ÀVIA

Un dia la Berta estava avorrida i no s'havia què fer. Va decidir anar a les golfes a veure si hi trobava alguna cosa interessant. Hi havia un munt de llibres en un prestatge, joguines de quan ella era petita, roba que ja no servia i una caixa. La va obrir. Hi havia coses antigues i entre elles un diari de l'àvia. Va començar a llegir. Mentre llegia es va tancar la porta. A partir d'aquell moment tot va ser diferent. Estava convençuda que ella estava ficada en aquell diari. En un moment va semblar com si s'apagués el llum i de sobte va aparèixer la seva àvia alegre com sempre. Ella es va espantar però de seguida va pensar que estava a dins del diari, i que no podria sortir fins que no s'hagués acabat.

Així que se les hauria d'apanyar tota sola. Va haver d'aguantar tota mena d'espants, sorpreses i fins i tot tristeses, perquè l'última vegada que l'àvia de la Berta va escriure va ser perquè ella sabia que tenia un mal dolent i que es moriria aviat. La Berta es posà a plorar i de seguida va acabar-se el diari i el va tancar. Va pujar la seva mare per saber què havia passat i se la va endur cap a baix perquè ja havia de marxar a dormir. Però la Berta aquella nit va tenir un somni que recordava el que havia passat aquell mateix dia, que s'havia ficat en aquell diari, però pensà que tot allò havia estat una idea, un voler estar amb la seva àvia, una entrada en un núvol blanc on els somnis hi passen, on jo hi vaig arribar.

Silvia Vall

ADÉU

És aquí, en aquesta foscor, il·luminada tan sols per la mica de llum que entra per les esclatxes d'aquesta persiana vella i atrotinada. És aquí on tots els nostres moments em passen fonedissos per la ment, records fugissers com el vent. Uns records que no puc tocar però que percebo en el més profund del meu jo. Records volguts i desitjats des del dia que em mirares amb la teva dolçor característica i em vas dir: "Testimo".

Construir una vida plegats no va ser fàcil, però a poc a poc ho vam aconseguir. Ens vam fer inseparables i necessitàvem de l'altre per respirar. Ara els fills ja tenen fills i tots són feliços, però a mi em fa por marxar, anar-me'n lluny, a un lloc on no sé el que hi ha i del qual mai no tornaré.

La foscor m'envolta i m'estén els seus braços, vol que cedeixi, que no lluiti per viure. Però no aconseguirà engatussar-me, no podrà vèncer les meves ganes d'estar a prop teu.

Al llarg de la vida he estat molt feliç, junts hem sabut treure'n partit dels problemes i dels desenganys buscant-ne la part positiva.

Hem tingut un amor pur i sincer, realment he estat molt afortunada, però ara el fat vol que et deixi sol i per molt que intento lluitar contra ell, sembla que no canvia. Veig com van disminuint les meves forces i cada cop tinc més borros el pensament.

Sobretot tingues sempre clar que sigui on sigui i vagi on vagi et seguiré estimant i que t'enyoraré moltíssim.

ADÉU AMOR.

Ester Cabrol i Puig

LA RODA DE LES ESTACIONS

És **l'hivern** més fred que puc recordar. Les pluges que dia a dia tocaven els vidres entelats i mullats del dia anterior, la jaqueta i el paraigua eren un element indispensable per les nostres jornades.

Quin fred! Quina tristor! em portava la foscor del cel; nits ben fosques, caminant sense destí fix, sense saber on posar el peu, o quina seria la pròxima pedra a la qual aniria a caure.

El vent bufava i feia moure els cabells, que després restaven immòbils fins a la pròxima ventada.

Els sentiments, on són? Era com si s'amaguessin sota una gran estora de núvols grisos i negres, cada dia era un dia més, i la tristor s'amuntegava damunt dels fulls pobladament escrits que fem servir per estudiar; jo observava com dia a dia tot això anava canviant.

Ara la **primavera** ha arribat i les

sensacions amagades treuen el cap de sota de la gruixuda roba hivernenca, com els núvols esvaint-se i deixant un magnífic i brillant cel d'un color blau intens. Cada dia, és un dia diferent, amb més ganes que l'anterior.

Ara miro per la finestra i el munt de flors de colors diversos em fan pensar amb el temps que fins llavors he passat.

En aquesta època **l'estiu** ens obre les cortines de casa seva.

La calor va augmentant. La roba que tant necessitàvem no la podem suportar, la gent està contenta, grans festes inunden els petits poblets com el meu.

La gent crida i les amistats perdudes es retroben com un somni llunyà. La gent nova, la simpatia, en resum: la felicitat, ens envaeix com un gran somniar.

Mentre ho veig passar em poso a pensar i dic: "Com han canviat les coses".

SENECTUT I ADÉU

*Il·lusions oblidades en el record,
flors que han perdut el color,
mirades simples en l'obscuritat.*

*Passions sense amants,
sentiments que no ploren,
falcó sense ales.*

*Cor que batega sense ritme,
balbes mans surant en l'aire,
ànima perduda en el no-res.*

*Camins llargs plens de vagància,
reloctges on el temps no passa,
dolor que anuncia meravelles.*

*No deixis córrer aquesta llàgrima,
que no caigui en el buit de la tristesa.
Admiru i contempla la tendresa de l'instant.*

*Quan digui adéu, tu somriuràs,
perquè la llum romandrà amagada
en un racó dels meus descansats ulls.*

*I sé que un dia, increïble desconegut,
la vivor dels meus ulls veurà,
per primera vegada, la dolçor de la vida.*

*Tornaré a sentir la frescor de la infantesa,
a percebre l'encant de la maduresa,
a enfonsar-me en la foscor de la vellesa.
I prometo, tornar-te a estimar.*

Anna Vallecillos i Esteban

Ara caminant sobre una llarga estora de fulles seques veig com la **tardor** ens va acariciant suaument. Paro de caminar, m'ajupo i agafo una fulla de les moltes que restaven immòbils al terra, esperant que el vent les fes volar i les transportés a algun lloc que mai no haguessin vist. La vaig mirar i és com si hagués estat meua, com si la meua vida fos paral·lela a la seva. Els arbres despoblats i pelats de l'última ventada em tornen a inspirar una certa tristesa que no sé amb què relacionar.

Ara una ràfega de vent em toca d'esquena i m'ajuda a caminar: és com si els problemes que no he pogut passar me'ls fes oblidar i mirant el que he escrit veig que la vida fa una roda i que ara tornarà a començar.

Alba Huguet i Giné

RECORDS D'UN TEMPS

Estava allà, segura que alguna cosa m'hi havia portat. Segura que la raó era prou convincent per dur a terme els meus objectius. No obstant, la carretera no parava de recordar-me el trist color de la meua existència. El meu orgull ja s'havia endut tota la innocència d'uns anys daurats. Els meus peus estaven cansats. Incapaç de complir la seva tasca. Feia dies que m'havia allunyat ràpidament i sense dir res, silenciosament.

Últimament, m'estava tancant en mi mateixa com una porta tanca tota visibilitat.

Els dies eren pàl·lids i el seu color era absent com les pluges en un desert. Tan sols alguna petita pluja passava com un raig d'esperança i uns colors apareixien donant una mica de sentit al dia a dia. Les paraules que em deien una i altra vegada em sonaven a protecció innecessària i pesada. Sempre era el meu estat. El meu ànim. La meua moral. Fins que vaig decidir fer-hi alguna cosa. No seguir sent jo. Així que, el divendres nit, em vaig preparar per una acció més que coneguda. L'ambient seguia essent viciat. Un ritme frenètic em recorria el cos i em feia saltar el cor. Però aquella nit vaig iniciar un mal costum. Un costum que m'agradava però que resultaria mortal. Em feia oblidar, esborrar, alhora que una dependència em feia situar als llocs més baixos de la societat.

A partir de llavors, la meua vida fou un seguit de depressions i males conductes. I, per seguir així, prefereixo buscar un nou sentit i una nova forma de viure. Allunyada del ritme dut fins aleshores. I, aquí estic. Tant sols una nota per estalviar una innecessària preocupació als pares i unes quantes idees al cap.

Meritxell Bernaus i Marsà

RECORDS

Asseguda aquí darrera la finestra i observant la lluna, veig passar les hores, veig passar els dies, veig passar el temps i recordo...

Recordo aquelles nits d'estiu, en què només ens importava viure el moment; no ens importava d'on veníem ni on anàvem. Vivíem l'instant sense fer preguntes, sense pensar.

Recordo aquelles tardes de tardor veient caure les fulles seques al terra, jugant amb elles, amb la innocència de dues criatures. Tu i jo, ningú més.

Recordo aquells matins de primavera i el perfum de les ponzelles recent esclatades que impregnaven els teus cabells.

Recordo el teu somriure, la teua mirada serena, les teves mans... aquelles que mai més no tornaran a eixugar les meves llàgrimes, aquelles que mai més em colliran les ponzelles, aquelles que mai més jugaran amb les fulles, aquelles que mai més em senyalaran la lluna.

Asseguda aquí darrera la finestra i senyalant la lluna, recordo...

Esther Garcia i Omedes

SOLEDAT

*Els mateixos camps plens de malesa
dormisquejant en el primer despertar
et reben al trespasar per la sendera
voltats d'un soltu vent ple de tristesa.*

*Avanço amb el rostre mig clos
fent desaparèixer les bones suposicions,
entrellucant el fugadís rutilar del sol
que m'omple de males prenocions.*

*Miro amb recel a cada paratge
intentant ansiejar la confiança,
i la seva manca em xiula a les entranyes
pertorbant els sentits i llur malfiança.*

*Les fulles sempre acompanyades
em conviden a passar el temps
en quelcom, sense concebre les clarianes
parcialment il·luminades en el brostam dens.*

*Camino per un indret sense fi
presentint que algú em segueix
pel lleu so mancat d'un destí
que m'inquieta i, lluny d'ésser, m'evadeix.*

*La desesperació m'esglaià la tendresa
davant la presència de possibles perills,
contra els quals em sento indefensa
i sense aconseguir-bo, intento defugir.*

*Després d'hores insistents a perdurar
sento nostàlgia d'un consort estimat
o basarda d'aquell semblant tan familiar,
i llavors m'envaeïxes, soledat...*

Anna Bernaus i Darbra

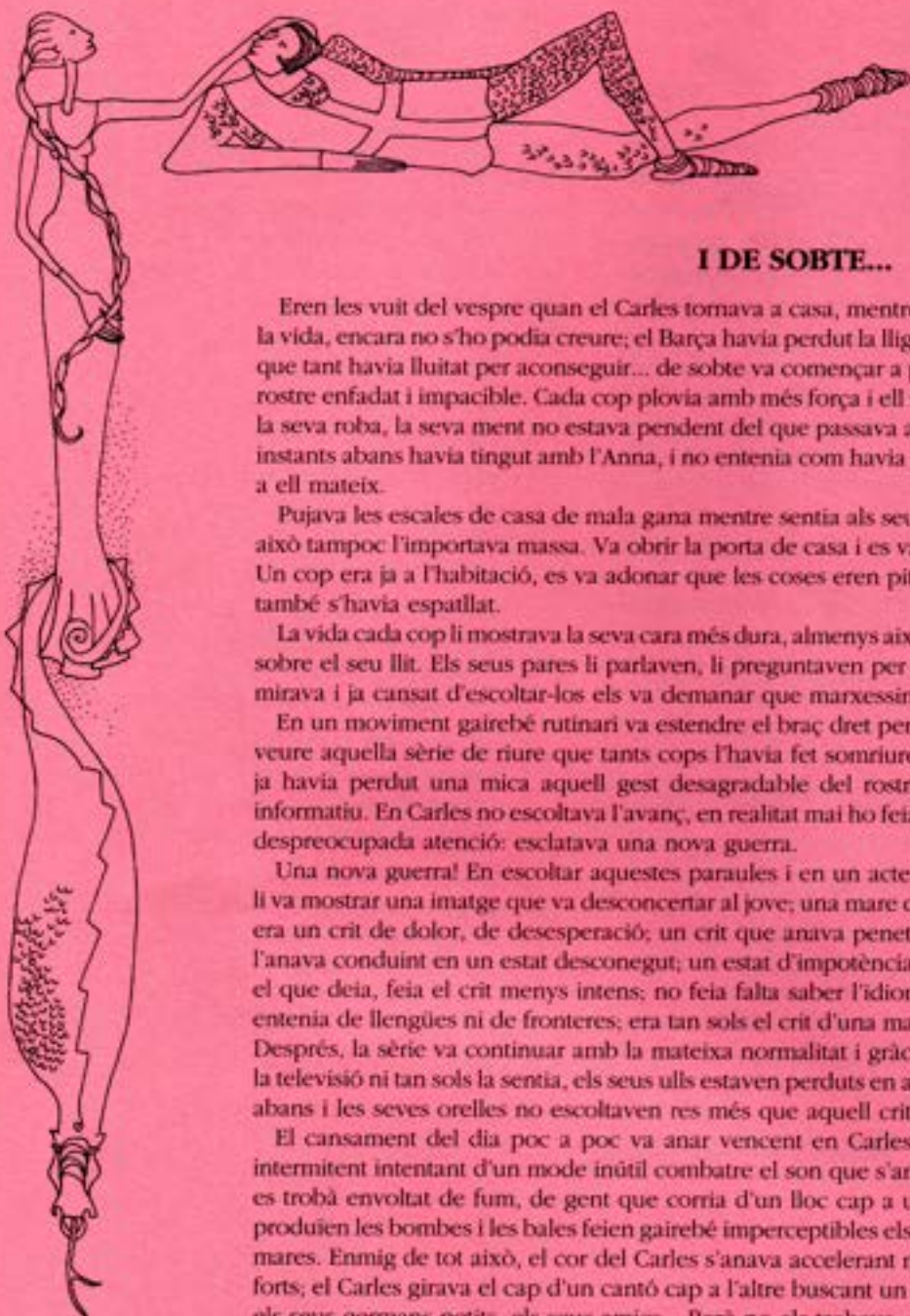
ETERN

*Només per un moment
deixa que les meves paraules
aturin el temps.
Només per un moment.*

*Que l'essència de l'amor
sigui el vent aquell,
que ens allunyi del passat,
del futur, del present.*

*Només per un moment, doncs;
un moment no és gairebé res;
però el seu record,
pot ésser ETERN.*

Victor Giménez i Pons

I DE SOBTE...

Eren les vuit del vespre quan el Carles tornava a casa, mentre caminava pensant en com era d'injusta la vida, encara no s'ho podia creure; el Barça havia perdut la lliga, ell no havia tret l'excel·lent de química que tant havia lluitat per aconseguir... de sobte va començar a ploure, la pluja anava caient sobre el seu rostre enfadat i impacible. Cada cop plovia amb més força i ell ni sentia com les gotes anaven penetrant la seva roba, la seva ment no estava pendent del que passava al seu voltant, recordava la discussió que instants abans havia tingut amb l'Anna, i no entenia com havia començat... La vida no val res, es repetia a ell mateix.

Pujava les escales de casa de mala gana mentre sentia als seus pares parlar de la cara que era la vida, això tampoc l'importava massa. Va obrir la porta de casa i es va dirigir a la seva habitació sense dir res. Un cop era ja a l'habitació, es va adonar que les coses eren pitjors encara del que es pensava; la ràdio també s'havia espallat.

La vida cada cop li mostrava la seva cara més dura, almenys això pensava en Carles mentre estava estirat sobre el seu llit. Els seus pares li parlaven, li preguntaven per què estava tan trist, però ell tan sols els mirava i ja cansat d'escoltar-los els va demanar que marxessin i el deixessin en pau.

En un moviment gairebé rutinari va estendre el braç dret per encendre la televisió amb la finalitat de veure aquella sèrie de riure que tants cops l'havia fet somriure. Enmig de la comèdia i quan el Carles ja havia perdut una mica aquell gest desagradable del rostre van fer una pausa per fer un avanç informatiu. En Carles no escoltava l'avanç, en realitat mai ho feia; però aquest cop una frase cridà la seva despreocupada atenció: esclatava una nova guerra.

Una nova guerra! En escoltar aquestes paraules i en un acte instantani va mirar la televisió; aquesta li va mostrar una imatge que va desconcertar al jove; una mare que sostenia al seu fill mort i que cridava; era un crit de dolor, de desesperació; un crit que anava penetrant en la ment i el cor d'en Carles que l'anava conduint en un estat desconegut; un estat d'impotència i de dolor; ni tan sols el fet de no saber el que deia, feia el crit menys intens; no feia falta saber l'idioma; era un crit universal, un crit que no entenia de llengües ni de fronteres; era tan sols el crit d'una mare desesperada a qui havien mort el fill. Després, la sèrie va continuar amb la mateixa normalitat i gràcia de sempre, però en Carles no mirava la televisió ni tan sols la sentia, els seus ulls estaven perduts en aquella imatge que havia vist uns instants abans i les seves orelles no escoltaven res més que aquell crit desesperat. Tan sols això...

El cansament del dia poc a poc va anar vençant en Carles, que anava aclucant els ulls de forma intermitent intentant d'un mode inútil combatre el son que s'anava apoderant d'ell. De sobte en Carles es trobà envoltat de fum, de gent que corria d'un lloc cap a un altre sense un destí fix; el soroll que produïen les bombes i les bales feien gairebé imperceptibles els crits dels infants que buscaven les seves mares. Enmig de tot això, el cor del Carles s'anava accelerant més i més, els batecs eren cada cop més forts; el Carles girava el cap d'un cantó cap a l'altre buscant un alè d'esperança, buscant els seus pares, els seus germans petits, els seus amics... Però no els trobava; per més que buscava no els trobava. El seu cor continuava bategant, amb una força extraordinària; una força que li va fer tèmer que en qualsevol

moment esclatés del mateix mode que esclataven les bombes i acabés amb la vida com les bombes acabaven amb la vida de les persones que l'envoltaven... Aleshores fou quan el Carles es va despertar. Tot havia estat un somni; el seu cos estava humit d'una suor freda que li recorria cada part de la seva jove anatomia.

—És un somni Carles, tan sols un somni—, s'anava repetint en veu alta mentre, encara tombat sobre el llit, recordava cada imatge i cada sensació que havia viscut aquell dia i les llàgrimes anaven recorrent el seu rostre atemorit. Després que els batecs del seu cor tornessin a la normalitat, en Carles es va girar de cantó i va somriure per primer cop en molts dies, no pel fet de saber que ell no corria perill ni per pensar que mai li passaria; somreia perquè havia comprès que ell era afortunat, un convidat de luxe en la vida i perquè, encara que tot semblés igual, ell sabia que quelcom havia canviat en el seu interior, que no era el mateix. Ara era conscient que allò que li semblava una cosa tan llunyana com una guerra li podia passar a qualsevol i que el que per ell havia estat un somni per a molts altres era la dura realitat diària. A partir d'aleshores estaria més conscienciat amb el món, ajudaria als altres... i tot perquè un dia de sobte...

Eleonor Solé i Castellà